

ת"פ 18/08/18259 - מדינת ישראל נגד דניאל חסן

בית משפט השלום נתניה

ת"פ 18-08-18259 מדינת ישראל נ' חסן

לפני: כבוד השופט גיא אבןון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נ ג ד

הנאשם: דניאל חסן

בשם המאשימה: עו"ד שחר עורי

בשם הנאשם: עו"ד יואב קיסי

הכרעת דין

החלמתי לזכות את הנאשם מחלוקת הספק מהעבירות המיחסות לו בכתב האישום.

כתב האישום ומשמעותו

1. ביום 8.2.18 בשעה 10:14 הגיע הנאשם למחוזת הגביה במושב האזרית "לב השרון" (להלן בתאמה: מחוזת הגביה, המועצה), בה עובדים, בין השאר, גב' דלית סעatt (להלן: דלית), גב' עדי מררי (להלן: עדי) וגבר המועצה מר מאיר שביט (להלן: מאיר או הגבר). הנאשם ביקש מדלית לבדוק את מצב חשבונו, וזה הסבירה לו כי קיים חוב בגין אגרת שילוט. בתגובה החל הנאשם להתעכבר ולצחוק על עובדי המועצה כי הם עובדי בצע, וקיים את דלית. מיד ובஸמוך נכנס הנאשם לשדרה של עדי והפריע לעובודתה, וכאשר ביקש מהם לחודל, החל להשתול ולצחוק "גנבים בני זונות" וכן "אני אשראף את המועצה" ודפק על שולחנה של עדי. באותו הנסיבות ולמשמעות הצעוק מהר למקומות, וביקש מה הנאשם לצאת מהמועצה. על כך השיב לו הנאשם: "אני איזין את אמא שלך, אני אראה לך מה זה", וכאשר אמר לו הגבר שבכוונתו לפנות למשטרת השיב הנאשם כי הוא שם זין על המשטרה וכי יכנס בו. בגין מעשיו

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

ויחסו לנאים עבירות אiomים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), והתנהגות פסולה במקום ציבורי, לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין.

בمعנה לכתב האישום אישר הנאשם את נוכחותו בחלוקת הגביה במועד ובזמן הרלוונטיים, וכפר בעבירות המוחשית לו.

מהלך המשפט

2. למאשימה העידו דלית, עדי, מאיר ועובדת נוספת בחלוקת הגביה בשם רינת סקורודינסקי (להלן: רינת). כן העידו שוטרים: רס"מ שי בן ברוך (להלן: שי) שהגיע למועד בעקבות קרייה על אדם שמשתול במועד, רס"ר עוז אבו זמיר (להלן: עוז) שבגה את הודיעתו של הנאשם, ורס"ר אסף בזני (להלן: אסף) שביצع מסגר פעולות חקירה, אף היה זה שסייעם את תיק החקירה. להגנה העידו הנאשם וממר אפרים חגג (להלן: אפרים) שהגיע למקום בחלוקת השניה של האירוע. המאשימה הגישה דו"ח פעולה מאות שי (ת/1), הודיעת חדש (נאשם - ת/2), ומזכר מאות אסף (ת/3). ההגנה הגישה הודיעות במשטרת שעדי התביעה, לא כראיה לאמתות תוכנן, אלא להוכיח סתרות: דלית (נ/1), עדי (נ/2), רינת (נ/3), מאיר (נ/4). כן הגישה ההגנה דו"ח נוכחות ביום האירוע בעניין של רינת ודלית (נ/5), והפניה של הנאשם לאורתופד (נ/6).

דיל

חלוקת הראשון של האירוע

3. לא ראייתי להקדיש פרק נפרד לפירוט הראיות, ואלו יובאו בהתאם לצורכי חלק מפרק הדיון. כעולה מכתב האישום, ניתן לחלק את האירוע לשני חלקים: לפני הגעתו של מאיר למקום, ולאחריה. אומר כבר עתה: עדויותיהן של כל אחת מעובדות המועצה נשמעו לכאורה מהימנות בפני עצמן. אני סבור כי הן משוכנעות שזכרו את האירוע, אותו ניסו לתאר בפני בית המשפט כמייטב זיכרון. איןני סבור כי מי מהן ניסתה, חלילה, להטעות את בית המשפט או להעליל על הנאשם. דא עקא, בחינת העדויות זו מול זו, ובהמשך לכך אל מול הודיעותיהן במשטרת, מגלה סתרות וקשיים אותם לא ניתן ליישב. על כך יש להוסיף מחדלי חקירה ממשמעותיים של משטרת ישראל, אשר לא טרחה לגבות הודיעות משלושה עדים מוחותים שנכחו באירועים ויכלו לשיפור עליהם או. אחד מהם (אפרים) הובא אמם עד הגנה באופן המקרה מעט מעוצמת המחדל, אך כמובן מוטב היה אילו נחקר בסמוך לאחר האירוע, כשהדברים טריים בזיכרוןנו. אשר לשתי העדות החסרות - מחדל זה רובץ במוחהק לפתחה של משטרת ישראל, ויש בו כדי לפגוע במישרין בהגנתו של הנאשם, בפרט לאור הסתרות והבקיעים שנתגלו עבויותיהם של עדוי התביעה. זה המקומ להוסיף כי אופן גבית ההודיעות, כחלקן נגבו כחדשים לאחר האירוע, תרם לכאורה במידה ניכרת לבלבול ולסתירות בקרב עדות התביעה. גם מחדל זה רובץ כמובן לחובטה של המאשימה.

4. עדי, מנהלתחלוקת הגביה, נחקרה ביום האירוע (נ/2). לדבריה, הנאשם נכנס למשרדה בשעה שישבה

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

במקום עם תושבת, הציע לאוֹתָה תושבת לפנֶת לוּוּדַה המושב, "וְהִתְחִילוּ דָין פּוֹלִיטִי בְּתוּךְ הַמִּשְׁרָדָה, וְאֵז בַּיקְשְׁתִּי מִמֶּנּוּ שִׁיפּוּסִיךְ עִם הַדִּינִים הַפּוֹלִיטִים וְשָׂזָה לֹא הַמִּקְומָם, וְלֹאֵחֶר מִכֶּן הַוָּא הַתְּחִיל לְהַשְׁתָּולָל, וְצַעַק שָׁאַנְחָנוּ גַּנְבִּים בְּנֵי זְנוֹת, וְעוֹד "אַנְּיִי יִשְׁרוֹף אֶת הַמוֹעֵצָה וּמִצָּדִי תְּזִמְּנִוָּה מִשְׁטָרָה", וְאַחֲת הַנְּצִיגָות שְׁעוֹבְדוֹת פָּה בְּמַחְלָקָת גְּזַבָּרוֹת נִיסְתָּה לְדָבָר אַוְתָּה לְהַזְּכִיא אֹתוֹ מִהָּחָדר וּמִהַּמִּשְׁרָדִים וְהַוָּא הַתְּחִיל לְהַשְׁתָּולָל וְלְצָרוֹחַ, וְשׁוֹב קִילָּל וְדַפְּקָה לֵי עַל הַשּׁוֹלְחָן עַקְבָּה חַיּוּב שְׁהָוָא קִיבְּלָה עַל זָה שְׁתַלָּה שְׁלַטָּה שֶׁל הַעֲסָקָה שֶׁלֽוּ". עַדְיִ צִינָה כִּי אֵין מִדּוֹבָר בְּפָעָם הַרְאָשׁוֹנוֹה שְׁהָדָבָר קָוָה: "הַוָּא הִיה פָּה שְׁבָעוּ וְצִרְחָה עַל נְצִיגָה שְׁלִי בְּשֵׁם דְּלִית וּרְינַת, וְאֵז הַתְּקִשְׁרָתִי לְמִשְׁטָרָה". כְּשַׁנְשָׁאַלָה מִפּוֹרְשָׁוֹת הַאֵם מִדּוֹבָר בְּפָעָם הַרְאָשׁוֹנוֹה שְׁהָדָבָר קָוָה (מִיד לְאַחֲרָה שָׁאַמְרָה זָאת בִּיוֹזְמָתָה) הַשִּׁיבָה: "אַצְלָה הַבָּחוֹר הַזָּה אָתֵי זָה פָּעָם שְׁנִיה הַשְּׁבָעוּ". לְשָׁאַלָה הַאֵם הַיּוּ עַדְיִם לְאַירּוּעַ הַשִּׁיבָה: "כֵּן, הַגְּזִבָּר וְעוֹד תֹּשְׁבַּת שִׁשְׁבָה אַצְלִי בְּמִשְׁרָדָה, וְגַם אֲפִי מְהֻווָּעַד וְעוֹד נְצִיגָות שֶׁל הַמַּחְלָקָה".

בניגוד לאמורותיה המפורשות במשטרה (ג/2) לפיהן אין מדבר בפעם הראשונה בה הנאשם מתנהג כך במחלקה הגביה (בפעם הראשונה אמרה את הדברים ביוזמתה ובפעם השנייה לשאלת החוקר, והכל במסגרת הودעה קצרה שנגבתה ביום האירוע, כשזכירונה עדין טרי), הרי שבבודותה בבית המשפט מסרה עדי כי האינטראקטציה הראשונה בין לבין הנאשם נוצרה ביום האירוע. היא לא ذכרה אירוע נוסף, מוקדם יותר באותו השבוע.

העדים שנכחו במקום ביום האירוע - הן לעדותה של עדי בחקירה הראשית בבית המשפט, והן לפני הودעתה במשטרה: אחת העבודות שניסתה להוציא אותו מהמקום "הוא דפק על השולחן שלו" (פרק' עמ' 19 ש' 28-29), ולאחר מכן "גְּזִבָּר הַמוֹעֵצָה מָאֵיר יְרָד, הַקְּבָּטָה שֶׁל הַמוֹעֵצָה יְרָן, וְחֶבֶר הַמְלִיאָה אֲפִי גַּם הִיה" (פרק' עמ' 20 ש' 3-4).

בחקירה הנגדית הזכירה בפעם הראשונה את שמותיהן של דליות ורינות כמו שייתכן כי ניכחו במחלקה ביום האירוע מושא כתב האישום (ולא רק באירוע שהתרחש מוקדם יותר באותו השבוע). בעדותה בבית המשפט ניכר קושי בהתחמודדות עם טענתה באשר לאירוע המוקדם יותר, אותו לא זכרה: "אַנְּיִי מְנִיחָה שְׁהָיָה לוּ גַם דְּלִית בַּיּוֹם שְׁהָוָא הִיה, וְגַם לִפְנֵי כֵ... בַּיּוֹם שְׁהָוָא הִיה הַבְּנִתִי עַד הַפָּעָם אַנְּיִ רְאִיתִי אֶתְּנוּ כַּשְּׁהָוָא גַּעַגְעָלִי לְחַדְרָ אַחֲרִי שְׁהָיָה לוּ דָין וְדָבָרִים עַם הַנְּצִיגָות שְׁלִי, וְדְלִית הִיְתָה אַחֲתָמָה" (פרק' עמ' 20 ש' 20-23). כשהוותה בה בחקירה הנגדית כי האירוע עם דליות אותן תיארה בהודעתה במשטרה איננו האירוע עליו היא מעידה בבית המשפט, אלא התרחש שבוע קודם לכן, השיבה: "כֵן, בְּתַלְוָנָה שְׁלִי תִּיאָרְתִּי שְׁהָיָה לִפְנֵי כֵן וְצַעַק... עַל דְּלִית וְעַל רְינַת... עַד הַפָּעָם, לְפִי הַתְּלָוָנָה שְׁלִי כַּפִּי שָׁאַמְרָתִי אֶזְהָיָה לִפְנֵי שְׁבָעוּ וְצַעַק עַל רְינַת וְעַל דְּלִית, בְּהַסְתָּמֵךְ עַל הַיּוֹדָעָה שְׁהִיָּתָה לִי" (פרק' עמ' 21 ש' 3-10).

משמעותה של עדי בבית המשפט, בשילוב הודעתה במשטרה, עולה כי כלל לא זכרה את נוכחותן של דליות ורינות במחלקה ביום האירוע, ולבטח לא זכרה מעורבות כלשהו של מי מהן. אך חשוב מכך: עדי תיארה אירוע דומה בו היה מעורב הנאשם מספר ימים קודם לכן, לו היו שותפות הן דליות והן רינות, אירוע שלא בא לידי בכתב האישום.

5. ביום האירוע נגבו הודעות גם מהגזרב ומהנאשם, אך עדי לפני כן נרחיק מבטו למצוות 3/3 שנערך על ידי אסף, שכאמור ריכז את החקירה. מצויר זה עולה כי ביום 5.4.21 (חודשים לאחר האירוע) התקשר אסף לעדי, במשטרה לאותר עדים רלוונטיים שטרם נחקרו. לשאלתו מי הנציגה שניסתה להרגיע את הנאשם - עדה ישירה - נענה כי מדובר בליך קובייסי. הוא פנה טלפונית אותה ליזי, אשר "מסרה כי מכיוון שהיא מכירה את משפחת הבוחר ומאוד

מעורבת במושב פורת, מבקשת לא למסור עדות". הפלא ופלא - היא לא זומנה לעדות.

לשאלה מי היא התושבת שנכחה במשרדה בזמן האירוע - עדה ישרה נוספת - השיבה עדי כי מדובר באישה בת 80 בשם שלומית חג'ג', וכי אין לה פרטים נוספים בעניינה. במצר צוין בלקוניות כי "מבדיקה במערכות לא איתרתני אדם העונה לשם חג'ג' המתאים לנתקנים". האותו לא. מכאן, גם עדה זו לא זומנה לעדות.

את מי החליט אסף לזמן לעדות? דזוקא את השתיים ששמותיהן נזכרו בהודעתה של עדי כמי שנכחו באירוע מוקדם יותר מאשרו הטעון בו "צרכו (הנאים) על נציגה שלו בשם דלית ורינת" (נ/2 ש' 11). ניתן לקבוע מפורשות כי מהלכים אלו של אסף פגמו בחקירה באופן משמעותי, הן בהחלטתו שלא בזמן (ולא לפעול לאיתור) שתי עדות חיוניות שנכחו באירוע, והן בהחלטתו לזמן דזוקאשתי עדות אחרות, אשר שמותיהן עלו אמנים בהקשר להתנהגות פרועה לכוארה של הנائم, אך דזוקא באירוע מוקדם יותר

בעדותם בבית המשפט עומת אסף עם מחדלי. כך, בעמ' 38 לפוטו-קול נשאל מודיע טרח לזמן לחקירה את רינת ודלית, בשעה שאלו כלל לא היו עדות לאירוע מושא כתוב האישום, אלא נכחו לכוארה באירוע מוקדם יותר. לא ניתן הסבר מספק. בהמשך נשאל מודיע לא פעל באופן יסודי לאייתור התושבת שלומית חג'ג', כמו גם לזימון של אפרים, ושוב - ללא הסבר ראוי. מכאן, משטרת ישראל נמנעה, במקרה, מלאות ולזמן עדי ראייה רלבנטיים, ומנגד זימנה לעדות את דלית ורינת, ששמותיהן כלל לא עלו כמי שנכחו באירוע הנחקר.

6. עיון בהודעותיהם של דלית ורינת מיום 8.4.18 (חודשיים לאחר האירוע, נ/1, נ/3), אשר נגבו שתיהן על ידי אסף, מגלה כי אלו נשאלו במשרין על "אירוע שהוא בחלוקת הגביה בבני דרום מתאריך 8.2.18". בשום שלב לא נשאה מי מהן האם מדובר בפעם הראשונה בה הן נתקלות בנאים, לא נעשה ניסיון לברר את מועד האירוע, וכלל לא הותחה בהן האפשרות שמדובר במקרה, בשגגה, על אירוע ממועד אחר, מוקדם יותר, ולא על אירוע מושא חקירה (וכتب האישום). נשוב ונדגש: עד שנגבו הודעותיהם של דלית ורינת, לא הייתה בתייק החקירה אינדיקטיה כלשהי לכך שמי מהן נכחה בחלוקת הזמן האירוע מושא חקירה. לפיכך, ספק רב אם היה על אסף לזמן לחקירה, ובכל מקרה חלה עליו חובה לברר "ברחל בתוך הקטנה" מתי התרחש האירוע לו היו עדות.

7. שתי העדות סיימו בהודעתן במשטרת על מצולמות אבטחה בחלוקת, אך לדעתן אין מכוונות למקום בו התרחש האירוע. גם עדי העידה על קיומן של מצולמות אבטחה במסדרונות (נ/2 ש' 21). דא עזקה, לא נעשתה בדיקה כלשהי בחלוקת למטרתאמת דבריה ולבוחן את תוכן של המצלמות. העובדה שמצולמות אבטחה אין מתעדות בד"כ אודיו, אין בה כדי לפרט את משטרת ישראל מביצעו בעודתה. תשוביתו של אסף לחקרתו הנגדית בסוגיה זו, אין מתישבות עם חובתה של משטרת ישראל לקיים חקירה יעילה ולחזור לבירור האמת (פרו' עמ' 37 ש' 27 - עמ' 38 ש' 6).

8. קשיים נוספים בקביעת ממצאים על בסיס עדויותיהם של עדי, דלית ורינת:

(-) בהודעתה במשטרה ספירה דלית כי התנהגותו המתלהמת של הנאשם במשרדה, וכי עדי התערכה על מנת לסיע בידה, ובמהשך לכך עבר הנאשם לחדרה של עדי, שם המשיך בהתנהגותו (נ/1). בעודה בבית המשפט הוסיפה דלית פרט נוסף, לפיו קמה ממקומה והלכה למשרדה של עדי לשמע הצעקות, וראתה חלק מהARIOע במו עיניה - נתונים שאין להם זכר בהודעתה הכתובה, אף לא בחקירתה הראשית. עדי מנגד, הן בהודעתה במשטרה והן בעודה בבית המשפט, לא אמרה דבר וחצי דבר על כך שקמה ממקומה והגיעה למשרדה של דלית, או כי האחרונה הגיעו למשרדה. נהFOR הוא, עדי תיארה אירוע בנסיבות הנאשם הוא שהגיע למשרדה, מבלתי שיצאה ממנו בשום שלב.

(-) גם רינת בהודעתה במשטרה ספירה על אירוע בנסיבות עדי היא שיצאה ממשרדה והגיעה לדלית, אשר אצלה החלה המהומה, ורק לאחר מכן עברו עדי והנ帩ה למשרדה של עדי.שוב, בנסיבות לעדותה של עדי.

(-) רינת בהודעתה במשטרה וכן בעודה בבית המשפט ספירה כי היא עצמה ה策פה לדלית על מנת לסיע לה כשהחלה המהומה, וכי רק לאחר מכן עברו עדי ה策פה. דלית, לעומת זאת, לא אמרה מילה וחצי מילה על כך שרינת הגיעו על מנת לסיע לה.

(-) בעקבות עדויותיהן של עדי, דלית ורינת ביחס ב"כ הנאשם אישור رسمي בדבר נוכחות של העובדות במוועצת ביום האירוע. מבוקשו ניתן לו. והנה, מתברר כי ביום האירוע דלית החתימה אמנים שעון נוכחות, אך רינת דווחה על "מחלהILD" (נ/5), באופן המלמד לכואורה כי כלל לא הגיעו לעבודתה במוועצת באותו היום. מסמך זה נתקבל לאחר שנסתתרה שמייעת עדויותיהן של העובדות, וב"כ הנאשם לא ביחס להסביר מי מהן לעדות משילמה, באופן שיש בו להפחית ממשקלו של הממצא. מנגד, ברוי כי לא ניתן להתעלם הימנו, וכי הוא מהווים נושא נוסף במקול הממצאים המקיימים על קבלת גרסה של המאשימה בכתב האישום.

(-) דלית בעודה מסרה כי זו הפעם היחידה בה פגשה בנ帩ה (פרוי עמ' 15 ש' 29-15). גם רינת מסרה שהיא רק אירוע אחד צזה (פרוי עמ' 29 ש' 15-16). דברים אלו עומדים בסתייה לטענותה של עדי, בדבר אירוע מוקדם יותר מהאותו השבוע ממש, בו הנאשם "צראח" על רינת ודלית (נ/2). הדרך היחידה בה ניתן ל"שב את הסתייה בין הגרסאות, היא כי נראה שakan התרחש אירוע נוסף, עליו העידו דלית ורינת, אלא שאירוע זה אינו מוכיח לנ帩ה בכתב האישום.

מסקנות באשר לחלקן הראשון של האירוע

9. אין מחלוקת על כך שמאיר לא נכח בחלקן הראשון של האירוע, ולפיכך עדותו תיבחן בהמשך. ראיות המאשימה כוללות, אם כך, את עדויותיהן של רינת ודלית מן הצד האחד, ואת עדותה של עדי מן הצד השני. כאמור, מעודותה של עדי עולים סימני שאלה של ממש בכל הנוגע לנוכחותן של עדי ודלית ביום האירוע. סימני השאלה מתחזקים על רקע אסופה הסתירות בין הגרסאות של כל אחת מהשלושים, וממצאים שעון הנוכחות, מהם עולה כי רינת, לכואורה, כלל לא הגיעו למקום העבודה באותו היום.

נוסיף את מחדליה של המשטרה בכך שנמנעה מלחקור עדים רלוונטיים: ליזי קובייסי, שלומית חג'ג, אפרים

חגאג (עד ההגנה); כלל לא בדקה את קיומן של מצלמות אבטחה; זימנה את דלית ורינת למסירת הودעה רק בחלוף חודשים מהairou (כאמור, ספק אם בכלל היה מקום לזמן), ונמנעה מלהזכיר אותו באשר למועד המדיוק של האירוע לו הוא עדות - והגענו למסקנה כי ראיות המאשימה לא מאפשרות לבסס ממצאי עובדה כלשהם בכל הנוגע לחלקן הראשון של האירוע, עד הגעתו של מאיר למקום.

לטענת ב"כ המאשימה, הנאשם בהודעתו במשטרה (ת/2) ובעדותו בבית המשפט קשר עצמו למילויים לו באופן המבוסס, למצער, עבירה של התנהגות פטולה במקום ציבורי, משוהודה בנסיבות כלפי עובדי ציבור. אשר במסגרת העובדתית, הנאשם אכן הודה בכך شكיל וצעק, וכפר מכל וכל בכך شيئا. את השאלה האם מעשי עונים על המסדרת המשפטית של התנהגות פטולה - נבחן בהמשך.

חלקן השני של האירוע

10. הודיעתו של גבר המועצה מאיר נגבהה ביום האירוע (נ/6). לדבריו, קיבל שיחת טלפון ממנהל מחלקה הగبية (עד) בדבר תושב אשר מתפרק במחלקה ומתיל מורה על העובדות. כשהגיע למחלקהפגש את הנאשם בחדרה של עד כשהוא מנפנף בידיו. כשביקש מהנאשם לצאת מהמקום נענה בסירוב ובגיגופים: "אני אזין את אמא שלך. אני אראה לך מה זה". כאשר אמר לנائب כי יגיש לנו תלונה במשטרה, נענה כי "הוא שם Zion עלי ועל המשטרה, והוא נכנס בי". לשאלת האם הנאשם נקט אלימות פיזית השיב בשילילה. בית המשפט חזר על תוכן הדברים, והרחיב בטענה כי תנועות גופו של הנאשם היו מאימהות, וכי "מישהו החזיק אותו שלא יגע אליו".

11. עדויותיהן של דלית ורינת אין רלוונטיות עוד, מכיוון שאינני משוכנע כי הן מתייחסות למועד בו התרחש האירוע, שמא למועד אחר שהתרחש במועד מוקדם יותר. מכאן, נבחן עתה את עדותה של עד ביחס לחלק זה של האירוע. עד היעידה כי מאיר הגיע למקום, וכך גם הקב"ט ירון (שכלל לא נחקר) וחבר המועצה אפרים (שכאמור, אף הוא לא נחקר, אלא העיד עד הגנה). עד לא מסרה דבר בעדותה (או בהודעתה) באשר לאיומים שהטיח הנאשם במאיר. דבריה של עד, בשילוב המחדל של אי-חקירות עדים רלוונטיים, מחייבים את המשקל שניתן לסת בගרטו של מאיר.

12. הנאשם בעדותו בהודעתו אישר כי מאיר הגיע למקום, וכפר בטענה כי איים עליו. לדבריו, אמר לו כי "כלכם גנבים סוחטים אנשים", ושם רצאים לעצור אותו, שיעצרו אותו. הוא הוסיף וטען באשר למצבו הרפואי במועד הרלוונטי, לאחר אירוע מוחי ואשפוז למשך מספר חודשים (נ/4). לדבריו, לאחר שהסתיים האירוע התבקש על ידי שוטר בשם גדי להיכנס לעדי ולבקש את סליחתה על הצעקות והקללות, וכך עשה: "נכنسתי להנצל, אפילו לא הזיה את הראש בשבי להתיחס אליו".

13. עד ההגנה אפרים העיד, בהסכמה המאשימה, בפתח פרשת ההגנה, עובר לעדותו של הנאשם. כך נעשה לאחר שהמאשימה ממילא בבקשתה לטעון כי אין ליתן משקל ממש לעדותו, לאחר שנכח באולם בית המשפט במהלך שמייעת חלק מעדויות התביעה, עד שב"כ המאשימה גילתה זאת (פרו' עמ' 22). העד סיפר כי פגש את הנאשם במחלקה הగبية במשרדה של עד, ולצדיו שוטר מג"ב, וכי עד התקשרה בנווכותו למאיר שהגיע למקום בחלוף כשבთ

דקות. הנאשם כעם ואמר למאיר "تلך מפה, תעוף לי מהעינים ואל תעצבן אותו יותר מדי", אך זאת אחרי דבר מה שאמיר לו אמר. הוא לא שמע את הנאשם אומר כי "יזין את אמא שלו". לשאלות האם "יתכן שאמר" אראה לך מה זה ו"שהוא שם Zion על המשטרה, ושיכנס בו", השיב כי הדבר יתכן, וכי אכן זכר את המילים המדוייקות.

14. ניתוח העדויות מגלה כי מאיר הוא היחיד ששמע, כאמור, את האמירות שנטען כי הנאשם הטיח בו. עדי לא שמעה את הדברים, הנאשם ואפרים לא אישרו את האמירות הספרטניות, וכן גם שוטר מג"ב שלכאורה נכח במקום אף הוא, וסייע בהוצאת הנאשם (כל הנראה מדובר ברס"מ שי בן ברור). קב"ט המועצה יIRON, שלפי עדותה של עדי ירד אף הוא למקום, ככל לא זומן לחקירה. כך גם שלומית חגי - התושבת שנכחה במשרדה של עדי ולא נחקרה, ואפרים עצמו - שמסר את גרסתו לראשונה כעד הגנה בבית המשפט, לאחר שאף הוא לא זומן למשטרה.

זו אף זו: גם אם לא אתן משקל מלא לעדותו של אפרים, בשל כך שנכח בבית המשפט ושמע את עדויותיהם של חלק מעדי התביעה, התרשםותי מהם הייתה חיובית. ניכר כי לא ניסה לifyות את התנהגו של הנאשם, הכיר בכך שהלה התנהג באופן לא ראוי, והuid על עצמו כמו שמרתתו הייתה לנסות ולפיס בין הנזים. מצד זאת, מתח ביקורת על התנהגו של מאיר.

אשר לעדותו של מאיר, לא יכול לבסס ממצאים עליה לבדה, שכן התרשםתי כי ניסה להעצים את האירוע ולהסביר את דמותו של הנאשם בפני בית המשפט, בנתונים שלא בא זכרם בהודעתו במשטרה. תיאור תנועות הגוף המאיימות, ובפרט הטענה כי "ישחו החזק אותו שלא יגע אליו" - מדובר בהאשמות ממשמעות, שמצופה היה כי טובאגה מפני הuid בגרסתו המיידית לאחר האירוע. דברים אלו שנשמעו מפי רק בסוף חקירתו הנגדית, מבסיסים תחושה לא נוחה בנוגע למיניות המהימנות שניתנת לתת בעדותו של הגבר, והיכולת לבסס עליה ממצאים.

אם כך, בכל הנוגע לחלקו השני של האירוע, נותרנו עם קביעות דומות לחלקו הראשון, כי הנאשם הרים את קולו, וייתכן שאף הגיב בקללות כלפי מאיר, בمعנה לאמירות של الآخرן.

15. עובדתית, המאשימה לא עמדה בנטול להוכיח את עבירות האיים המוחסת לנายนם, לא בחלקו הראשון של האירוע, ולא בחלקו השני. מה באשר לעבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי? סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין מגדר התנהגות פסולה במקומות ציבורי: "העשה אחת אלה, דינו - מאסר שש שנים חמישים: (1) מתנהג באופן פרוע או מגונה במקומות ציבורי". דומה שגם חולק על כך שהנאשם התנהג באופן לא מכובד, הן כלפי עדי, והן כלפי מאיר. אין גם חולק על כך שמשרדי המועצה הם בגדר מקום ציבורי. ועודין, נשאלת השאלה האם התנהגו זו עולה כדי התנהגות פרועה או מגונה.

בע"פ (מחוזי חיפה) 2813/02 אלמחאמיד נ' מדינת ישראל (17.2.13) נקבע: "הגבול בין התנהגות פסולה במקומות ציבורי (UBEIRA LEPII SEUF 216 (א) (1) לחוק העונשין), לבין התנהגות בוטה וඅපילו קצת רעשנית וגסה במקומות ציבורי, שאינה עבירה פלילית, לעיתים דק. העקרון בחוק הפלילי מחיב את ביהם"ש להתייחס לספק או גבול דק כזה לפחות, לדון הנאשם לכפ' זכות". כן ראו ע"פ (מחוזי חיפה) 590/06 גבריאן מחמוד נ' מדינת ישראל (10.4.06).

מהד גיסא, אין בדעתו להזכיר את התנהגותו של הנאשם, ולקבוע כי נהג באופן ראוי ומכבד. מאידך גיסא, ספק בעיני האם מעשו של הנאשם מגעים כדי חומרה ההופכת אותם לעבירה פלילית של התנהגות פרועה או מגונה. אינני סבור כי הנאשם בתנהגותו (כפי שהוכחה בפני) חצת את הגבול שבין התנהגות בוטה, לבין התנהגות המקימה עבירה פלילית. לא הוכח כי הנאשם השליך חפצים, כי השטולל, כי סירב להתפנות מהמקום, כי עלב בעובדי הציבור, או כי האירוע מנע מעובדות המחלקה להמשיך בעבודתן וליתן שירות לתושבים. לא כל מקרה בו מקבל שירות מרמים את קולו על נתן שירות, או רחמנא ליצלן משתמש בשפה לא ראייה, מצדיק העמדתו לדין בעבירה פלילית של התנהגות פסולה במקום ציבורי. דומה שעלה עובדי הציבור לגלוות מידת מסויימת של מתינות וחסינות, כך שהמרקירים שיובאו בפני בית המשפט יהיו מובהקים יותר.

מכאן, המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, ואני מורה על זיכוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחויז בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ח סיון תשפ"א, 08 יוני 2021, במעמד הצדדים